

Мій колишній кошмар
Катя Кірініна

Пролог

– Зміна адміністраторів, перед початком сезону, – моя безпосередня начальниця важко зітхає, розводячи руками, а я сиджу і дивлюся в одну точку. – Він не може тебе звільнити. Кому я тепер довірю наш готель?

Особисто мене вже зовсім не турбує майбутнє цього готелю, але говорити подібне вголос не можна, я поки що частина команди, яку, за іронією долі, очолив мій колишній. Клас.

– Соня, послухай, – Ганна бере мене за руку, розвертаючи обличчям до себе. – Я піду ще раз до нього, скажу, що не можна тебе звільнити, що ти фахівець своєї справи й без тебе, тут все звалиться. Я боротимуся.

Нове начальство, що тут казати? Я навіть здивована, що за всіх обставин, я взагалі тут протрималася так довго. Мене він міг звільнити ще першого дня, але він чекав. Цікаво, чого? Перевіряв? Випробовував? Насолоджувався моїм приниженням?

– Якщо Марк Ігорьович так вирішив, то тут, що б ви не сказали, все без пуття, – підібгавши губи, намагаюся триматися.

Я не кажу їй, що знаю цю людину краще, ніж усі в цьому готелі. Якщо Марк щось собі вирішив, то хоч вбийся, але нічого змінити не можна. Так було, поки ми були разом. Давно. Дуже давно. І може він певною мірою і змінився, але не в цьому сенсі точно.

– А може, ти сходиш до нього? – несподівано пропонує вона мені, і я різко здригаюся. – Ну а що? Розкажеш йому про свої ідеї, про те, що презентацію для греків робила саме ти, і що краще за тебе йому нікого не знайти.

Нісенітниця якась. Марк мене явно ненавидить, і в нас це ніби взаємно. У нас була історія, і скажемо так, ми любили один одного, з пісні слів не викинеш, але це в минулому, а зараз, щоб я просила його мене не звільняти? Просила? Ні.

– Це погана ідея, Ганно Павлівно, – заперечливо хитаю головою. – Він зі мною не розмовлятиме. Та й не принижуватимуся я перед ним, – багато честі!

– А ти спробуй! Давай, Соня. Тобі зараз втрачати нічого, звільнить, так звільнить, але якщо тобі вдасться до нього достукатися, то ти зможеш хоча б взяти кредит, щоб оплатити матері операцію.

Як би не водала моя гордість, але в її словах все ж таки є сенс. Мамі стає з кожним днем ??все гірше, а лікар уже говорив відкрито, що чекати немає часу. Мені потрібна, ця бісова робота, потрібен кредит, щоб повністю оплатити її лікування.

– Що ти тут замурувалася? – начальниця як би, ненароком, розстібає верхні гудзики на моїй блузці, потуючи мене до аудієнції. – Ти жінка, чи як? Нехай у хід йдуть усі методи, раптом допоможе?

Вона буквально силою виштовхує мене зі свого кабінету, перехрестивши насамкінець, а я ніби на страту йду. З кожним кроком ноги стають важчими, а шкіра покривається липким потом.

Що я скажу Маркові? Падатиму в ноги й благатиму помилувати мене, хоча б, в ім'я того, що було між нами в минулому? Та він і слухати мене не стане, особливо після всього, що сталося після продажу готелю.

Зупиняюся навпроти дверей головного, і серце вибиває чечітку. Господи, за два роки роботи у цьому місці, я ніколи так не нервувала, ніколи так не боялася втратити цю роботу. Але Ганна має рацію, у мене немає іншого виходу, мені потрібні гроші, треба поставити маму на ноги, я не маю права здаватися. Не зараз.

– Дозвольте, Марку Ігорьовичу? – несміливо стукаю і відчиняю двері його кабінету. Не впізнаю свій голос, таке відчуття, що я зараз розплачусь і я дуже близька до цього.

Марк, не підводячи голови, сидить за своїм новим столом, переглядаючи якісь папери. Як завжди, гарний і серйозний, начебто весь світ на його плечах.

Я пам'ятаю, як закохалася у нього. Пригадую кожную деталь наших стосунків, як ми буквально згоряли. Разом. А потім усе закінчилося, і я навіть не зрозуміла, в який момент почала боятися його.

Ось уже глузування долі, з усіх людей на світі, саме йому потрібно було купити цей чортів готель, якому я віддала два роки свого життя і, в якому так успішно будувала кар'єру.

– Що ти хотіла? – важливим тоном, цікавиться він, злегка примружившись. Раніше мені здавалося, що він добрий і люблячий, а зараз розумію, що зовсім не знаю цього чоловіка навпроти.

– Хотіла запитати, чи ви переглянули мою презентацію для зустрічі з греками? – нервово ковтаю, боячись зробити зайвий крок.

Якби могла, так і залишилася у дверях, але це ж безглуздо. Чи не з'їсть він мене, справді?

Марк важливо відкидається на спинку крісла, пропалюючи своїм темним поглядом.

– І все? Це все, що ти хотіла?

Мене бісить його впевненість у собі, бісить, що він думає, ніби вирішує все на світі, але, на жаль, так і є.

Гаразд, спробую. Гірше вже точно не буде.

– Ще я хотіла попросити вибачення за свою поведінку, – набравшись сміливості, роблю кілька кроків уперед.

– Цікавий поворот, – хмикає Марк, склавши руки в замок. – Навіщо просити вибачення, якщо ти не відчуваєшся винною, Софіє?

Тільки він мене називав Софією, більше ніхто, і хребтом проходить електричний розряд. Я гублюся, забуваючи про все на світі, бо він відволікає. Дивиться так, ніби очікує від мене чогось. А може, так і є, і це не плід моєї уяви?

– Мені шкода, що так сталося, правда – заламую пальці на руках, нервуючи з кожною секундою все більше. Треба було краще підготуватись, і тільки після цього сюди йти. – Може не переходитимемо відразу до звільнення?

– Хочеш домовитись?

– Хочу знайти компроміс, – виправляю його. – Думаю, з моїм досвідом, я можу виявитися вам корисною. Особливо перед початком літнього сезону.

Господи, що я несу? Уявляю, як це виглядає з боку.

– Навіть так, – трохи посміхається Марк, нахабно розглядаючи мене з ніг до голови, загострюючи увагу на зоні декольте. Інстинктивно дивлюся вниз, розуміючи, що Ганна перестаралася і він, напевно, побачив лінію бюстгальтера.

– Так, – трохи зсутулюсь, щоб не було помітно, що я готувалася чи не дай боже, натякаю на щось.

– І чим же ти можеш бути мені корисною? Завтра, на твоє місце я знайду щонайменше трьох. Незамінних немає, Софіє.

Він намагається показати мені, що я нічого не варта, що я легко замінна? Як тоді чотири роки тому? Та хто він такий, щоб так розмовляти й так дивитися? Я професіонал зрештою, а не дівчинка по виклику, але прямо зараз, мені потрібно мовчати, інакше вилечу з цієї будівлі швидше, ніж встигну моргнути. Плакав мій кредит.

– Дай мені шанс, Марк, і я впевнена, після угоди з греками, ти сам переконаєшся...

– Що правильно зробив, що тебе звільнив? – та він знущається! – Поки що, Соня, я не бачу причин тебе залишити працювати.

– Ніхто не знає цей готель краще за мене. Мене тут усі знають та поважають, а над презентацією для греків я працювала майже два тижні.

Нависає пауза. Насправді мій послужний список не такий короткий, просто я перерахувала те, що вважала за потрібне.

– Ти мене не переконала, вибач, – Марк повільно підіймається й обігнувши стіл, виявляється поряд зі мною.

У ніздрі вривається запах його одеколону, і я починаю відчувати слабкість у колінах.

Чотири роки пішло на те, щоб його забути. Забути весь той кошмар. Я так намагалася почати життя заново, стільки зусиль доклала, щоб він що, знову з'явився поряд і зводив з глузду? Це просто нестерпно і жорстоко, тому що я не забула, тому що все ще люблю, тому що, все ще пам'ятаю, кожен день, проведений з ним. І мені боляче бути поруч і робити байдужий вигляд.

– Не хочеш звільнення – намагайся краще, – хрипко промовляє Марк і мені стає складно зробити вдих. – Ти ж заради цього прийшла? Я слухаю.

Коли я дивлюся на цю нову версію свого коханого Марка Сокольського, мені хочеться плакати від безсилля. Я не розумію ким він став, знаю тільки те, що нічого доброго зі мною не буде, навіть якщо він дивом мене залишить тут працювати. Але я не маю можливості розкидатися такими вакансіями. Мені потрібні гроші!

– Що ти хочеш почути? – тихо питаю, дивлячись йому у вічі.

– Думаю, ти знаєш, що я хочу.

– Не дуже, якщо чесно.

Що за маячня? Навіщо стільки пристрасті у цьому моменті? Ми – колишні. Невже він і справді має на увазі саме те, про що я подумала? Дикість.

– А казала, що професіонал і що можеш бути корисною, – нахабно посміхається Марк, схрестивши руки на грудях. – Давай так, ти хочеш тут залишитися працювати, а я хочу, щоб ти повернулася до мене. Є ідеї?

Від шоку затримую дихання. Він це серйозно?

Вітаю вас у своїй новій історії!

Шлях головних героїв буде не легким, але справжнє кохання того варте!

Сподіваюсь на вашу підтримку??